

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem Vítězslava Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. MSK 100185/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2022, č. j. 22 A 5/2022-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019-36 (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru o umístění a povolení stavby rodinného domu s názvem „Novostavba rodinného domu K., Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X, vydaný dne 6. 3. 2019 Městským úřadem Frýdlantu nad Ostravicí, sp. zn. MUFO_S 1019/2019 (dále jen „společný souhlas“). Stavební úřad poté dne 29. 10. 2020 provedl kontrolní prohlídku, k níž byl přizván stavebník Ing. R. Š., který se stal vlastníkem předmětných pozemků a na něž přešla práva z oznámení záměru ze dne 21. 12. 2018 (dále jen „stavebník“). Po provedení kontrolní prohlídky stavební úřad vedl opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dne 29. 4. 2021 sdělil stavebník stavebnímu úřadu, že ustupuje od původního stavebního záměru, přičemž stavebnímu úřadu mělo být z úřední činnosti a na podkladě kontrolní prohlídky známo, že se stavbou ještě nebylo započato. Na základě tohoto oznámení stavební úřad vydal usnesení ze dne 18. 5. 2021, kterým zastavil opakované stavební řízení (dále jen

„usnesení o zastavení“). Usnesení o zastavení bylo zasláno pouze stavebníkovi a nabylo právní moci dne 19. 5. 2021.

[2] Dne 29. 4. 2021 stavebník podal stavebnímu úřadu také žádost o vydání společného povolení ke stavebnímu záměru novostavby rodinného domu na předmětných pozemcích (dále jen „žádost o společné povolení“). Na základě této žádosti stavební úřad vydal dne 18. 5. 2021 oznámení o zahájení společného řízení a následně stavební povolení ze dne 24. 6. 2021, sp. zn. MUFO_S 2574/2021 (dále jen „společné povolení“).

[3] Proti společnému povolení podala žalobkyně odvolání. V odvolání upozornila na to, že stavebník nebyl v dobré víře a nepostupoval v souladu s právními předpisy, jelikož při podání žádosti o společné povolení nevyčkal, až stavební úřad opakovaně stavební řízení zastaví. Zároveň se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že usnesení o zastavení nebylo žalobkyni doručeno. Usnesení o zastavení tedy nenabylo právní moci a společné povolení tak nemá oporu v zákoně. Žalovaný odvolání žalobkyně výše napadeným rozhodnutím zamítl. Dle žalovaného došlo ke zpětvzetí žádosti a stavební úřad postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jestliže opakovaně stavební řízení zastavil. Usnesení o zastavení nabylo právní moci dříve než společné povolení, které vlivem odvolání žalobkyně nabude právní moci později. Stavební úřad se vypořádal s vrácením věci k dalšímu řízení po zrušujícím rozsudku, pokud jej usnesením o zastavení zastavil.

[4] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala žalobu, ve které se ohradila proti tvrzení žalovaného, že usnesení o zastavení nabylo právní moci dříve než společné povolení. Žalovaný totiž nevzal v potaz skutečnost, že společné povolení bylo vydáno k žádosti o společné povolení, tedy neposoudil, zda se tato žádost nestala bezpředmětnou ve spojení se zrušeným společným souhlasem, resp. s usnesením o zastavení. Stavební úřad tak v rozporu se stavebním zákonem vedl souběžně dvě řízení o umístění a povolení stavby na předmětných pozemcích. Současně se žalobkyně ohradila proti řešení likvidace odpadních a dešťových vod ze stavby.

[5] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Neexistovala totiž žádná překážka pro vedení řízení o žádosti o společné povolení. Krajský soud posoudil účinky oznámení záměru pro vydání společného souhlasu. Podle § 96a stavebního zákona totiž oznámení nemá účinky zahájení řízení a nevede se na podkladě takového oznámení správní řízení. Zrušujícím rozsudkem tedy došlo k vrácení do stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stavu, kdy správní řízení vedeno nebylo. Stavební úřad ve vztahu k původnímu záměru tedy vůbec neměl vést opakované stavební řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona, neboť se stavbou nebylo v době vedení opakovaného stavebního řízení vůbec započato. Odstoupení od původního stavebního záměru ze dne 29. 4. 2021 měl vzít stavební úřad pouze na vědomí. Tyto skutečnosti však nemění nic na závěru, že o umístění a povolení stavby rodinného domu na předmětných pozemcích nebyla vedena dvě souběžná řízení. K námitce týkající se řešení a likvidace odpadních a dešťových vod ze stavby rodinného domu krajský soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, uvedl, že tato námitka byla zcela obecná a nevyplývá z ní rozsah a způsob dotčení práv žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka opakovaně poukazuje na to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. 10. 11. 2021, jí usnesení o zastavení nebylo doručeno. Nesouhlasí tedy s tvrzením krajského soudu, že neexistovala překážka pro vedení řízení o žádosti o společné povolení. Stěžovatelka odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dle kterého pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí a že odvolací orgán (i orgán v prvním stupni) má ve správním řízení povinnost zrušit napadené rozhodnutí a zastavit řízení, pokud zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení.

[8] Krajský soud ignoroval podání stěžovatelky ze dne 10. 11. 2022, ve kterém poukazuje na to, že vzhledem k důvodu zrušení společného souhlasu nemá napadené rozhodnutí opodstatnění, neboť ke dni jeho vydání nebylo pravomocně ukončeno řízení ve věci zrušeného společného souhlasu. Tímto krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

[9] Stěžovatelka se vymezuje proti odkazu krajského soudu na závěry rozšířeného senátu v rozsudku č. j. 4 As 3/2008-78, jelikož tyto jsou nepřiléhavé, neboť se týkají odmítnutí žaloby.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření podotkl, že obsah námitek kasační stížnosti je téměř shodný s námitkami, které stěžovatelka uplatnila v rámci správních řízení a řízení před krajským soudem. Dále odkázal na závěry napadeného rozsudku. Dle § 96 stavebního zákona nemá oznámení záměru pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru účinky zahájení správního řízení a nevede se na podkladě takového oznámení správní řízení. Zrušujícím rozsudkem tak došlo ke vrácení stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stadia, kdy nebylo vedeno správní řízení. Stavebník s realizací stavebního záměru dle společného souhlasu nezapočal. Věcně nebylo správní řízení o původním záměru (společném souhlasu) vedeno, nic tedy nebránilo tomu, aby bylo vedeno řízení o žádosti o společné povolení. Na uvedeném nic nemění ani procesní pochybení stavebního úřadu, který po provedení kontrolní prohlídky posoudil podání stavebníka, jehož obsahem bylo ustoupení od původního stavebního záměru, jako zpětvzetí žádosti v opakovaném stavebním řízení a opakované stavební řízení dle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil. Vzhledem k tomu, že stavební záměr nebyl věcně projednáván, nemohlo dojít k potenciálnímu dotčení na právech jiných osob a stavební úřad jako jediného účastníka vyhodnotil stavebníka. K rozsudku č. j. 1 As 24/2011-79 žalovaný uvádí, že jeho uplatnění na projednávanou věc je nepřiléhavé.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu

v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud opomenul vypořádat její tvrzení obsažené v jejím podání ze dne 10. 11. 2022. Kasační soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady tento kasační důvod naplňují (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[14] Dne 18. 1. 2022 stěžovatelka podala žalobu ke krajskému soudu. V rámci řízení před krajským soudem doložila mj. podání ze dne 10. 11. 2022, ve kterém uvedla, že napadené rozhodnutí nemá opodstatnění, jelikož žalovaný nepřihlédl k důvodu zrušení společného souhlasu, tzn. k tomu, že měla být naplněna procesní práva stěžovatelky a měly být vypořádány její námitky. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobkyně (tj. stěžovatelka) rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body pouze ve dvouměsíční lhůtě určené k podání žaloby uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Po této lhůtě je oprávněna žalobní námitky pouze upřesnit nebo podrobněji rozvést. Důvody kasační stížnosti lze poté opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43, č. 685/2005 Sb. NSS). Doplní-li žalobkyně v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobu o nové, doposud nevznesené žalobní body po uplynutí lhůty pro její podání, správní soud k nim nemůže přihlížet (shodně také rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2022, č. j. 9 Afs 274/2020-61, odst. [23], ze dne 15. 2. 2024, č. j. 8 As 224/2023-64, odst. [44]).

[15] Kasační soud z obsahu spisu vedeného u krajského soudu ověřil, že argumentaci obsaženou v podání ze dne 10. 11. 2022 stěžovatelka nevznesla v žalobě, ani ve lhůtě k podání žaloby (tj. do 18. 1. 2022). Skutečnost, že se krajský soud podáním stěžovatelky ze dne 10. 11. 2022 nezabýval, proto nepředstavuje vadu nepřezkoumatelnosti.

[16] Lze shrnout, že celkově je napadený rozsudek přezkoumatelný, jelikož je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry stěžovatelky za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci stěžovatelky za lichou.

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení zákonnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka v kasační stížnosti nadále zaujímá stanovisko, že existovala překážka pro vedení řízení o společném povolení, jelikož jí usnesení o zastavení nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí doručeno. Toto tvrzení podkládá citací z rozsudku č. j. 1 As 24/2011-79. Kasační soud ovšem ve shodě se žalovaným konstatuje, že citovaný rozsudek je pro projednávanou věc nepřiléhavý, jelikož se týkal nezákonného zastavení řízení a určení okamžiku, ve kterém má být hodnocen skutkový a právní stav v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tedy skutkově zcela odlišné věci. Stěžovatelka v kasační stížnosti tento rozsudek citovala bez dalšího vysvětlení a vlastní úvahy, proč by se jeho závěry měly vztahovat na projednávanou věc.

pokračování

[18] Nelze se také ztotožnit se stěžovatelkou, že závěr rozšířeného senátu NSS v rozsudku č. j. 4 As 3/2008-78 se na projednávanou věc nevztahuje. Z tohoto rozsudku totiž vyplývá, že čím více by stěžovatelka své námitky v žalobě specifikovala, tím blíže se mohl krajský soud s jejími námitkami vypořádat. Námitku mířící proti řešení a likvidaci odpadních a dešťových vod více nerozvedla a ani neuvedla, jakým způsobem měla být dotčena na svých právech. Postup krajského soudu při vypořádání této námitky s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS byl tedy v souladu se zákonem.

[19] Závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s věcným posouzením napadeného rozsudku, jehož závěry odpovídají rozsudku NSS ze dne 7. 3. 2024, č. j. 1 As 159/2023-46, který se týkal přezkumu usnesení o zastavení, proti kterému stěžovatelka podala odvolání, následně správní žalobu, a nakonec kasační stížnost. Ve zmíněném rozsudku byla kasační stížnost stěžovatelky zamítnuta s tím, že opakované stavební řízení vůbec nemělo být vedeno, neboť oznámení záměru pro vydání společného souhlasu nemá podle § 96a stavebního zákona účinky zahájení řízení a na podkladě takového oznámení se nevede správní řízení (viz § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 stavebního zákona). Zrušující rozsudek tak sice zrušil rozhodnutí správních orgánů, ovšem žádné řízení, jehož účastníkem by byla stěžovatelka, „neobnovil“ (viz rozsudek 1 As 159/2023-46, odst. [10]). Skutečně tedy nic nebránilo tomu, aby bylo vedeno řízení o žádosti o společné povolení, a následně bylo vydáno společné povolení, a to bez ohledu na skutečnost, že stavební úřad nesprávně vedl opakované stavební řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona, které následně usnesením zastavil.

[20] Stěžovatelka v řízení o žádosti o společné povolení nehájila svá hmotná práva (zde vlastnické právo k sousedním nemovitostem), tedy neuváděla, jakým způsobem jí mohlo být společným povolením zasáhnuto do jejích hmotných práv. Stejně jako konstatoval zdejší soud v odst. [11] rozsudku č. j. 1 As 159/2023-46, se z procesní strategie stěžovatelky jeví, že spíše než v ochraně hmotných práv spočívá zájem stěžovatelky v tom, aby stavebníkovi nebylo vydáno jakékoliv společné povolení či jiný povolovací titul ke stavebnímu záměru na předmětných pozemcích.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu